

A hit lépése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 4:18-20; János 21:15-19;
Apostolok cselekedetei 9:3-6, 10-20; Filippi 2:5-11;
Ijános 3:16-18

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt, aki amikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgálai formát vett fel, és hasonló lett az emberekhez” (Fil 2:5-7, ÚRK).

Felfoghatatlanul nagy áldozat volt az, hogy Krisztus hátrahagyta a mennyei dicsőséget, az angyalok imádatát és az Atyával való közösséget. Azért jött el a szenvedés és a halál világába, hogy bemutassa az Atya szeretetteljes jellemét, visszanyerje a szeretetünket és megmentse az egész emberiséget. „Nem mérhetjük fel megváltásunk árát addig, amíg nem áll együtt a megváltott a Megváltóval Isten trónja előtt. Akkor az örök otthon dicsősége ámulatba ejti érzekeinket, és megértjük, hogy Jézus mindezt elhagyta értünk. Nemcsak a mennyei udvarból költözött el, hanem vállalta a bukás és az örök elveszés kockázatát is. Akkor majd lábához helyezzük koronánkat és zengjük az éneket »Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást« (Jel 5:12)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 101. o.).

Felmérhetetlen az áldozat, amit Jézus az üdvözítésünkért hozott. Bennünket is áldozatra szólít, ha követjük vezetését, elfogadjuk parancsát, és hozzá kapcsolódva igyekszünk országába vezetni az elveszett embereket. A mi áldozatunk ugyan semmiképp sem fogható az Övéhez, a lélekmentés szolgálata azonban számunkra is a hit lépése. A komfortzónánkból ismeretlen vizekre vezet. Urunk időnként áldozathozatalra kér, de az általa felkínált öröm annál jóval nagyobb.

JÉZUS ÖNFELÁLDOZÓ SZERETETE

Pál apostol így bátorít: „*az az indulat legyen*” bennünk, ami Krisztusban volt. Ez pedig egészen elképesztő kérdésekhez vezet. Milyen indulat vagy „*lelkület*” (SZIT) volt Krisztusban? Mi irányította a gondolati mechanizmusát? Mi volt a lényeges meghatározója a gondolkodásának?

Olvassuk el Fil 2:5-11 szakaszát! Hogyan mutatkozik meg ezekben a versekben Krisztus gondolkodásának a lényege, az a minta, ami az egész életét irányította?

Jézus az örökkévalóságtól fogva egyenlő volt az Atyával. Pál kijelenti az örök igazságot: „*aki amikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő*” (Fil 2:6, ÚRK). Itt a görög *morphé* szó fordítása szerepel, ami azt jelenti, hogy „forma”, „alak”, „megjelenés”. Valaminek a lényegére utal. Két, egyformán fontos dolgot kapcsol össze, erről az *Adventista Bibliakommentár* a következőt írja: „Ez úgy mutatja be Krisztust, mint aki az Atyával egyenlő és minden más hatalomnál jóval feljebb áll. Pál azért hangsúlyozza ezt, hogy még élénkebben bemutassa, mekkora alázatot vállalt Krisztus önként” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 154. o.). Krisztus örök létezéséről Ellen G. White így ír: „Krisztusban eredeti, nem kölcsönzött, nem mástól származó élet van” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 447. o.). Jézus, aki az örökkévalóságtól fogva egyenlő az Atyával, „*megüresítette önmagát*” (Fil 2:7, RÚF). Itt is egy érdekes görög kifejezést találunk az eredetiben. Amikor emberi alakot öltött és alázattal eljött szolgálni az emberiséget, Jézus önként vállalta, hogy „*megüresíti magát*” az Őt Istenként, Istennel egyenlőként megillető előjogoktól és kiváltságoktól. Szolgai formájában bemutatta az egész világegyetemnek a menny törvényét, a szeretetet, és végül ennek legnagyobb tette történt meg a kereszten. Az életét adta azért, hogy örökre megmentse a miénket. Jézus gondolkodásának a lényege az önfeláldozó szeretet. Követése azt jelenti, hogy úgy szeretünk, mint Ő, úgy szolgálunk, ahogyan Ő tette. Ha engedjük, hogy Szentlelke által megüresítsen bennünket az önző ambícióktól, azért fizetnünk kell. Jézus mindenét odaadta! A Szentírás azonban ezt mondja róla: „*Ezért Isten is felmagasztalta őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való*” (Fil 2:9, ÚRK). A mennyért érdemes a földön minden áldozatot meghozni! Útközben valóban lesznek áldozatok, de a szolgálat öröme már most összehasonlíthatatlanul nagyobb, a Krisztussal való örök élet végtelen örömei között pedig minden mostani áldozatunkat jelentéktelennek látjuk majd.

A KÖTELESSÉG HÍVÓ SZAVA

Képzeld magunkat Simon Péter és András helyébe! Éppen akkor kelt fel a nap és elűzte az éjjeli hideget. Gyönyörű galileai reggel volt, és ők csak egy dologra tudtak gondolni: a halfogásra, jó sok halat akartak fogni. Az utóbbi időben remekül ment a munka, és aznap is remek fogásra számítottak. Akkor látták közeledni a názáreti Jézust a hajnali fényben. Aligha sejtették, hogy néhány perc alatt az egész életük megváltozik, attól kezdve egészen mások lesznek.

Olvassuk el Mt 4:18-20 verseit! Vajon Simon Péter és András miért volt kész erre a hatalmas elköteleződésre, hogy Krisztus követői legyenek? Mi utal a versekben arra, hogy a halászatnál magasabb céllal hívta el őket Jézus?

János evangéliumából tudjuk, hogy már több mint egy éve valamennyire ismerték Jézust, de nem kötelezték el magukat teljesen mellette. Krisztus fellépésében, a megjelenésében, a szavaiban és a tetteiben lehetett valami fenséges, ami azt jelezte a galileai halászoknak, hogy Isten dolgainak végzésére hívja őket. Azért hagyták ott a hajóikat, a foglalkozásukat, az ismerős környezetet és követték Őt, mert érezték, hogy magasabb rendű cél nevében hívja őket. A hétköznapi halászok felismerték, hogy különleges dologra szólítja őket. Isten talán nem arra hív téged, hogy ma otthagyd a hivatásodat, de különleges célt állít eléd – mutasd be a szeretetét, légy az igazságának tanúja, az Ő neve dicsőségére.

Mt 9:9 verse alapján gondolkodjunk Máté elhívásáról! Mit tartasz egészen különlegesnek ebben a történetben?

A római korban a vámszedők gyakran zsarolásra használták hivatali hatalmukat, az átlagemberek kárára nyereszkedtek. Izraelben ők voltak a leggyűlöltebb, leginkább megvetett emberek. Krisztus megszólította Mátét, hogy „Kövess engem!” Ennek alapján feltételezhetjük, hogy már hallott róla és szíve mélyén vágyott követni Őt. Amikor pedig elhangzott a meghívás, a vámszedő azonnal indult. Csodálkozott, hogy Krisztus kész volt elfogadni őt, tanítványául hívta. A szívünk mélyén mindannyian többet várunk az élettől. Szeretnénk valami értelmes, nagyobb, nemesebb célt szolgálni. Krisztus bennünket is hív, mint ahogyan Mátét szólította, hogy kövessük Őt.

PÁL: ISTEN VÁLASZTOTT EDÉNYE

Amikor Pál elfogadta Krisztust, az egész élete gyökeresen megváltozott. Krisztus új távlatot nyitott előtte, kivezette komfortzónájából, olyan tapasztalatokra, amelyeket addig el sem tudott volna képzelni. Pál apostol a Szentlélek vezetésével ezreknek hirdette Isten Igéjét a Földközi-tenger térségében. Bizonyágtétele megváltoztatta a kereszténység és az egész világ történelmét.

Hogyan tükrözik ApCsel 9:3-6 és 10-20 versei, hogy Istennek célja volt Pál életével?

Jézus gyakran a legmeglepőbb személyeket választotta ki tanúul. Gondoljunk csak az ördögösökre, a samaritánus asszonyra, a parázna nőre, a vámszedőre, a galileai halászokra, és ráadásul még a keresztények korábbi ádáz üldözőjét is elhívta! Kegyelem által mindannyian megváltoztak, majd Krisztus elküldte őket, hogy szívük örömeivel mondják el, mit tett az életükben. Olyan csodálatos volt, ami velük történt, hogy beszélniük kellett róla, nem hallgathatták el.

Vessük össze ApCsel 28:28-31 és 2Tim 4:5-8 verseit! Mi utal arra ezekben a versekben, hogy Pál elkötelezettsége sosem ingott meg, és az egész életét Krisztus lélekmentő szolgálatára szánta?

Az élete végén, amikor háziőrizetben volt Rómában, Pál kijelentette: „Isten ezt az üdvösséget a pogányoknak küldi, és ők meg is hallgatják” (ApCsel 28:28, ÚRK). A feljegyzésekből tudjuk, hogy mindenkit fogadott, aki felkereste, bárkinek kész volt hirdetni az Igét (ApCsel 28:30-31). Élete végén arra biztatta Timóteust, hogy végezze az evangélista munkáját, magáról pedig így nyilatkozott: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam” (2Tim 4:7). A mi elhívási élményünk talán nem volt olyan drámai, mint Pálé, Isten azonban mindannyiunkat kér, hogy vegyünk részt munkájában, a világ megváltoztatásában. Egyértelmű, hogy bármennyi nehézséggel is találta szemben magát Pál az évek során (lásd 2Kor 11:25-30), hűséges maradt az Úrtól kapott elhíváshoz. Jézus követőinek egykori üldözőjéből lett a keresztény hit (Jézus után) legbefolyásosabb és legkövetkezetesebb védelmezője. A története hatalmas bizonyosság arra, hogy mit képes elvégezni az Úr az által, aki az Ő művére szánja az életét.

Téged mire hívott el Isten? Azt teszed, amire elhívott?

A SZERETET KÉNYSZERÍTŐ EREJE

A szeretet mindig tettekben nyilvánul meg. Krisztus iránti szeretetünk arra késztet, hogy tegyünk valamit az elveszett emberiségért. Pál világosan kifejtette ezt, amikor a korinthusi gyülekezetnek írt: „*A Krisztus szeretete szorongat minket*” (2Kor 5:14, ÚRK). A kereszténység nem elsősorban azt jelenti, hogy lemondunk rossz dolgokról az üdvösség érdekében. Jézus semmiféle „rosszról” nem mondott le a mennyben az üdvösségért. Jó dolgokat hagyott hátra, hogy másokat megmenthessen! Nem csupán arra hív, hogy az Ő ügyére szenteljük az időnket, talentumainkat és kincseinket, hanem azt kéri, hogy adjuk oda az életünket.

Galilea partvidékén egy reggeli találkozás alkalmával ragyogóan felvázolta tanítványai előtt az isteni szeretet parancsait.

Jn 21:15-19 szakaszában Jézus mit kérdezett Pétertől három alkalommal? Mit felelt erre Péter? Vajon miért tette fel neki Jézus háromszor is ugyanazt a kérdést?

Az isteni szeretet aktív, nem passzív. Az őszinte szeretet több, mint csupán gyengéd érzelem vagy egy kedves gondolat. Része az elköteleződés is. A szeretet tettekre sarkall. Rávesz, hogy elinduljunk Isten gyermekei felé az elveszett világban, akik kétségbeejtő szükségét látnak. Amikor Jézus ezt mondta Péternek: „*Legeltesd az én bárányaimat!*” (Jn 21:15), ez egyben parancs és megerősítés is volt. A Mester választ várt tanítványától a szeretetére, de bátorította is, hogy még mindig van feladata számára, pedig Péter valóban szégyenletesen viselkedett, amikor Jézust elfogták. Nem egyszerűen letagadta, hogy ismeri Őt, hanem még átkozódott is – amint ezt Krisztus előre megmondta.

Mi ebből a lényeg? Talán nagy szégyent hoztál az Úrra. Lehet, hogy a teiddel többször is megtagadtad. Jó hír viszont, hogy van még kegyelem, Isten nem vetett el! Még mindig van hely számodra művében, ha készen állsz rá!

Veled is megesezt, Péterhez hasonlóan, hogy „megtagadtad” az Urat? Ha igen, mit mond neked ez a történet, nemcsak Péter tagadásának története, hanem az is, amit Krisztus mondott neki?

ELKÖTELEZETT SZERETET

Péter és Jézus a tengerparton sétált. Miközben a hullámok a partot mosták, Jézus a tanítványság áráról beszélt Péternek. Azt akarta, hogy pontosan tudja, mi vár rá, ha elfogadja a megbízatást: „*Legeltesd az én juhaimat!*”

Jézus mit mondott Péternek a tanítványság áráról Jn 21:18-19 verseiben? Vajon miért mondott neki ilyen megdöbbentő dolgot éppen ekkor?

Krisztus ezekkel a szavakkal utalt Péter mártírhalálára. A karjait kifeszítik egy keresztre. Ezzel valójában választási lehetőséget kínált fel neki: egyrészt az élet legnagyobb örömét, hogy láthatja az Isten országa számára megnyert embereket. Pünkösöd napján a szeme láttára ezrek térnek Krisztushoz. Jézus nevében csodákat tesz majd és még több ezer ember előtt dicsőíti Őt. Övé lesz a Krisztus küldetésében való részvétel örök öröme. Ennek a kiváltságnak azonban meglesz az ára! Áldozatot követel, a legnagyobb áldozatot. Krisztus azt kérte tőle, hogy mindennek tudatában vállaljon kötelezettséget. Ekkorra Péter már tisztában volt vele: nincs olyan áldozat, ami túl nagy volna azért, hogy bekapcsolódhat Krisztus küldetésébe a viláért.

Olvassuk el 1Jn 3:16-18 verseit! János számára a szeretet nem csupán ködös, elvont fogalom. Mit ír a szeretet nevében meghozott legnagyobb áldozatról?

Bármit kell is megtennünk, az örökkévalóságban egyáltalán nem tűnik majd áldozatnak. Látni fogjuk, hogy bőséges jutalmat kapunk a befektetett időnkért, erőfeszítéseinkért, az életünkért. Micsoda öröm a szeretetet tettekkel kimutatni, a szándékot elkötelezetten megvalósítani! Valóra váltjuk életünk célját, és a legnagyobb örömet tapasztaljuk, ha fenntartások nélkül válaszolunk Isten szeretetére, szolgálatunkkal Krisztus követeiként bizonyosságot teszünk. Találóa mondta Jézus: „*Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket*” (Jn 13:17). Akkor tapasztaljuk a legnagyobb örömet és a tartós boldogságot az életünkben, ha életünkkel Istent dicsőítve, az Ő szeretetét és igazságát a világnak bemutatva betöltjük életünk célját.

Nem könnyű felfogni az örökkévalóság fogalmát, hiszen mindannyian az időnek csupán egy kis részét ismerjük. Próbáljuk meg mégis elképzelni az örök életet, az örökké tartó jó életet, ami mindennél jobb, amit itt ismerhetünk! Miért nem érdemes ebben a rövid életben semmiért elveszíteni a Jézussal való örök élet ígérését?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Akik lelki felelősséget kaptak az egyházban, teremtsenek utat és módot arra, hogy a gyülekezet minden tagja lehetőséget kapjon az Isten munkájában való részvétellel! A múltban túl gyakran előfordult, hogy ez nem történt meg. Nem fektettek le világos terveket, nem valósították meg a terveket, amelyek mentén mindenki aktív szolgálatban, tevékenyen kamatoztathatta volna talentumait. Csak kevesen ismerik fel, hogy milyen sok veszteség történt emiatt. Isten ügye vezetőinek bölcs tábornokokként terveket kell készíteni az előrehaladásra, mindvégig. A tervkészítés közben alaposan tanulmányozzák, milyen munkát végezhetnek el a tagok barátaikért és szomszédaikért. Isten földi munkája nem készül el addig, amíg a gyülekezeteinkhez tartozó férfiak és nők nem fognak össze a munkában, erőfeszítéseiket egyesítve a lelkészekével és az egyházi vezetőkével. A bűnösök megváltásához komoly személyes munkára van szükség. Az élet ígését kell elvinnünk hozzájuk, nem várhatjuk, hogy ők jöjjenek hozzánk. Bárcsak úgy szólhatnék az emberekhez, hogy szorgalmas tettekre indulnának! Nincs már sok időnk. Az örökkévalóság határán állunk, nincs vesztegetni való idő! Egyetlen pillanat is túl drága ahhoz, hogy kizárólag önmagunk szolgálatára fordítsuk. Ki fogja buzgón keresni Istent, tőle kérve erőt és kegyelmet hűségese munkásai számára a misszióterületen? Minden gyülekezetben van olyan talentum, ami kellő munkával fejlesztve nagy segítségé válhat Isten művében. Gyülekezeteink építéséhez bölcs emberek jó munkájára van most szükség, hogy felismerjék és fejlesszék a gyülekezet talentumait, amelyeket ki lehet képezni a Mester hasznára” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 9. köt. 116-117. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mi a lényege az iménti White-idézetnek? Milyen hatása lehet a saját bizonyágtételünkre és a gyülekezetünk missziójára?
- 2) Hogyan mutatkozik meg az őszinte szeretet? Milyen álságos formái vannak a szeretetnek, amelyeknek aligha van köze az igazihoz?
- 3) A csoportban beszéljünk arról, hogy emberek milyen áldozatokat hoztak az Úrért! Mit tanulhatunk ezekből a történetekből?
- 4) Térjünk vissza a válaszukhoz, amit a vasárnapi rész végén található kérdésre adtunk! Milyen áldozatot hoztunk már Krisztusért? Feláldoztunk egyáltalán valamit érte? Miért vállaltuk az áldozatot? Megérte? Hogyan magyaráznánk ezt el valakinek, aki nem keresztény?

ISTEN ÍGÉRETEI

„Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat” (Jer 31:3).

„Ugyanaz a hatalom van Krisztus Igéjében, mint amelyet földön jártakor Ő gyakorolt az emberek között. Szava volt az, amellyel betegséget gyógyított és démonokat űzött ki; szavával csendesítette le a tengert, támasztotta fel a halottat; és az emberek bizonyoságot tettek arról, hogy szavában erő van. Isten szavát szölte, ahogy az Ószövetség prófétáihoz és tanítóihoz is. Az egész Biblia Krisztus.

Fogadjuk a Szentírást Isten hozzánk intézett - nem csupán írott, hanem mondott - szavaként is! A hozzá jövő szenvedőkben Krisztus nemcsak azokat látta, akik akkor segítséget kértek tőle, hanem mindazokat is, akik a korszakokon át hasonló ínségben és hasonló hittel fordulnak majd hozzá. Amikor így szólt a gutaütöthöz: *»Bízzál fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid«*, amikor ezt mondta a kapernaumi asszonynak: *»Bízzál leányom, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel!«* (Mt 9:2; Lk 8:48). Ezek a szavak más bűnterhet hordozókhoz is szólnak, akiknek segítséget kellene igényelniük.

Így van ez Isten Igéjének minden ígérétevel. Bennük Ő személy szerint mindnyájunkhoz szól, olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk kegyelmét és megosztja velünk hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek *»a népek gyógyítására szolgálnak«* (Jel 22:2, RÚF). Elfogadva, belénk ivódva, jellemünk erősségévé, az élet mozgatórugójává, fenntartójává lesznek. Semmi másnak nincs ilyen gyógyító ereje. Ezen kívül semmi sem képes azt a biztonságot és hitet adni, amely az egész ember éltető erejévé válik.

A sír szélén álló, félelemtől remegő, a szenvedés és bűn terhétől elcsigázott lelkeknek ismételve el az orvos - ha alkalma van rá - a Megváltó szavait, mert a Szentírás minden szava az Ő beszéde: *»Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy...«* (Ézs 43:1)” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 74-75. o.).